

04/07/2022

**Доцент др Драган Каран рукоположен у
ђаконски чин**

Његова Светост Патријарх српски г. Порфирије началствовао је 3. јула 2022. године светом архијерејском Литургијом у храму Светог Саве на Врачару. Том приликом, Патријарх је рукоположио доцента Православног богословског факултета у Београду др Драгана Карана у свештени чин ђакона.

Саслуживали су преосвећена господа епископи ваљевски Исихије, ремезијански Стефан и умировљени канадски Георгије; протојереји-ставрофори Александар Новаковић, проф. др Владимир Вукашиновић, Радивој Панић и Димитрије Касапис; протојереји Ненад Јовановић и Предраг Продић; јеромонах Харитон из манастира Ковиља; јереји проф. др Србољуб Убипариповић, Бранислав Кличковић, Владислав Голић, Игор Зиројевић, Владимир Пекић и Далибор Стојадиновић, протођакони проф. др Драган Радић и Радомир Врућинић.

У току свете Литургије, одмах по освећењу дарова, патријарх Порфирије је рукоположио у свештени чин ђакона доцента Православног богословског факултета у Београду др Драгана Карана.

Уследила је беседа Његове Светости коју доносимо у целини:

-Браћо и сестре, реч Христова коју су забележили свети апостоли у својим Јеванђељима и посланицама, која је нама сачувана у Цркви Христовој, јесте пуноћа која нам открива који су то путеви, начини, правила и принципи које треба да пратимо како бисмо живели у складу са оним што је Бог предвидео као циљ нашег постојања и нашег живота. Ту су записана правила која сачињавају живот вере. Како рече апостол Павле у посланици коју сом чули данас, од вере долази мир. Када смо маловерни или, пак, када немамо вере, имамо безброј не само питања и сумњи, него имамо безброј немира и фрустрација у својој души, јер онда немамо чврсти камен темељац непролазни на којем стабилно можемо да стојимо и да знамо да пут љубави који подразумева и пуно жртве, а јесте и пут слободе, јесте пут који нас води у Царство Божје, али тајну Царства Божјег управо вером живимо сада и овде и из вере нам долази мир.

Ми смо данас чули један одломак из познате Беседе на Гори коју је записао Свети апостол Матеј. У тој беседи сабран је читав програм живота нас хришћана, програм живота који не значи нешто што нам се споља намеће, не значе правила о којима је одлучио неко ко је изван нас и која на силу нама намеће, а ми само и онда када се уклопимо у та правила можемо бити

безбедни. Беседа на Гори заправо открива унутарњу природу сваког од нас; ооткрива шта је то што треба да чинимо и онда да нам око буде светло и да нам ум буде бистари да нам срце буде загрејано. Онда када је ум помрачен он све другачије види. Онда када је око замућено, а око је символ саме суштине и природе наше у овој причи, не може да види светлост онаком каква она јесте, а и мрак таквом замраченом и помућеном оку не открива себе у својој пуној и истинској природи. Ако нисмо вером укорењени у Христа, јер Христос је светлост која просвећује и освећује, ако смо опредељени за нешто што је изван Христа са намером да у томе пронађемо себе и пронађемо своје назначење, пронађемо своју пуну меру и своју пуну природу, онда ће нам све оно што је у нама и око нас изгледати другачије. Онда истина може бити изопачена и извитоперена и онда нам се може учинити да је лаж оно што је истина. Када је око помућено, када су наши ум и срце помућени, онда можемо свесно и намерно лаж прогласити за истину и онда ће читав наш живот бити погрешан. Наравно, ту могу бити на уму неки погрешни интереси и циљеви. Када Господ указује на то да не треба да се бринемо о разним животним потребама, о томе шта ћемо јести и како ћемо се оденути, више него ли о ономе што је суштина живота, више него ли о чистом оку и чистом срцу, онда имамо погрешан животни став. Наравно да је природно и нормално да водимо бригу о томе шта ћемо имати на трпези својој и како ћемо бити оденути, али ако то прогласимо за једини и најважнији циљ нашега живота, онда смо у потпуности промашили. Зато Господ у својој овој причи наводи примере из обичног живота који су јасни свима. Довољно је да погледамо у свет око себе, у творевину Божју. Толики склад, толика лепота, не зна се шта је од чега савршеније и шта више служи своме циљу или, ако хоћете, својој сврси, а ништа од створеног не води бригу о томе, напосто живи благодаћу Божјом, живи силом и љубављу Божјом. Шта онда рећи за икону Божју, за човека који је створен као круна свега што се види и не види, као круна творевине, као онај који је слика и прилика Божја, као онај који сажима видљиви и невидљиви свет, као онај који је спона између творевине и творца? Када је око, дакле, чисто, када је наше срце чисто, када је наш став исправан, онда ће све остало бити исправно. Апостол Лука наводи исту мисао и каже: Када је око ваше једноставно, уместо када је око ваше чисто. Веома је важно да знамо да онда када смо једноставни, када се спустимо у саму основу свога бића, у саму дубину свог постојања, све нам је јасно, јер ту срећемо Христа и имамо сваки нама потребан одговор. Међутим, често смо навикли да компликујемо, да ствари видимо сложенима, да психологизирамо више него што је то неопходно. Заправо једноставним ставом и отвореним срцем у односу на реч Божју ми имамо онда чисто око и онда читав наш

живот постаје чист, постаје исправан, здрав, радостан, постаје смислен.

Човек је створен, као и све остало, добар. Није основно питање да ли је неко добар или лош. Свако је створен добар, потенцијално да буде добар, али је питање какви су наши избори, шта су наши приоритети. То је смисао ове приче из Јеванђеља, ових речи из Јеванђеља – шта су наши избори и који су наши приоритети. Ако бирамо најпре Христа, ако нам је Он најпретежнији, све остало ће бити благословено и неће бити промашено. Зато ми знамо да мир долази од вере у Христа, како подсећа апостол Павле, али од вере која се труди да буде наш живот. Зато смо понекад чудни онима који немају вере, не само неприхватљиви, него понекад и неразумљиви. Ми истински поштујемо слободу свакога, никоме се реч Христова не намеће, али живимо у свету да онда када изнесемо своје мишљење, своју став, своју веру, баш због тога што је неко непријатељски постављен у односу на Христа нас види као своју сметњу и, наравно, кити се речи о демократији, о слободама, али је до те мере тоталитаран, до те мере искључив, до те мере би хтео да влада свима, да влада његов став, да нема слободе баш онда када говоримо о слободи, да не може да поднесе ни онда када се жалиш. Он би да ти заврће руку утерујући те у такозвана демократска правила и правила слободе, али онако како је он замислио и онако како он то хоће, али око му није чисто и срце му није чисто. Онда када ти кажеш када ти заврће руку: Еј, то није у реду!, а ако ти још више заврће кажеш: То боли!, онда он каже да си ти тоталитаран, да си ти искључив, јер не можеш да поднесеш његову демократичност, оно што ти он намеће, оно што је он замислио да ти треба да будеш. Он ће да ти пропише шта Црква треба да ради, да ти пропише и како треба да верујеш и како треба да живиш. Ми знамо да смо слаби и немоћни и грешни људи и ништа више нисмо у своме животу бољи него неко други, али исто тако знамо да, у покајању и кроз покајању пред лицем Божјим, увек има шансе и наде за нас и за сваког човека, па и за ове које сам поменуо. Отуда ми нисмо судије и ми то не смемо бити. Каквим судом судимо, тако ће нам се и судити. Зато се молимо у смирењу и покајању за читав свет, за све људе, да сви иду путем чишћења својих очију и свога срца, јер онда ће и све остало бити чисто у нама. Макар били и слаби и грешили увек ћемо устајати и знаћемо где је светло, знаћемо да је то Христос, наш Господ, наш Спаситељ и сада и овде и у векове векова. Амин.

Доцент Драган Каран је рођен 30. маја 1977. године у Славонској Пожеги, Република Хрватска. На Каподистријском националном универзитету у

Атини 2000. године је завршио Православни богословски факултет. На истом факултету је магистрирао 2004. године и докторирао 2014. године. Област научног истраживања доцента Карана је пастирско богословље, патристика и пастирска психологија. Од 2007. године асистент је на катедри Пастирско богословље на Православном богословском факултету Универзитета у Београду, а 2014. године добија место доцента на истој катедри.

Новорукоположени ђакон доцент Драган Каран аутор је многобројних научних радова од којих издвајамо: рад објављен у научним часописима са SCI, односно SSCI, AHCI и ERIH листе: P. Perić, D. G. Karan, „Ἡ ἀναζήτηση σχέσης τῆς ἐκκλησιαστικῆς ποιμαντικῆς μέ τήν ψυχολογία“ („Трагање за свезом између црквеног пастирства и психологије“), у: Θεολογία, Ἀθήναι (2014), 85/III, стр. 247-268; затим „Пастирско богословље у Србији и свету данас“, у: Српска теологија данас – Зборник радова научног скупа (Православни богословски факултет у Београду, 29-30. мај 2009), прир. Б. Шијаковић, Београд: Православни богословски факултет 2009, 75-82; „Од душевног ка духовном човеку у свакидашњици црквеног живота“, у: Српска теологија данас – Зборник радова научног скупа (Православни богословски факултет, Београд, 28-29. мај 2010.), прир. Б. Шијаковић, Београд: Православни богословски факултет 2010, 223-232; „Инфантилност и црквени живот“ у: Српска теологија данас – Зборник радова научног скупа (Православни богословски факултет, Београд, 27-28. мај 2011.), прир. Б. Шијаковић, Београд: Православни богословски факултет 2011, 607-617; „Пастирско присуство и деловање Цркве у српском народу током Првог светског рата“, излагање на међународном научном скупу Православни Свет и Први светски рат, приредио Владислав Пузовић, Зборник са међународног скупа Православни Свет и Први светски рат, Београд 2015, 112-140; „The pastoral care of the Church as an expression of communion in Christ“, излагање на 1st International conference on digital media and orthodox pastoral care Athens 7, 8, 9 May 2015, – зборник у штампи и „Ἡ σημασία τοῦ πατερικοῦ λόγου στην συγχρωτή ἐξέληξη Ποιμαντικῆς ψυχολογίας“, излагање на скупу The International Patristic Symposium Drobeta – Turnu Severin 2016, зборник у штампи.

spc.rs